

тѣ божества; а азъ отивамъ тамъ водимъ отъ благочестіе. Геркулесъ слѣзе тамъ: азъ не съмъ Геркулесъ; но добръ е да дързиж да го подражж. Орфей смили, съ разказа на злощастіята си, сърцето на тогози бога когото описватъ като неумолимъ: той зе позволеніе отъ него за Евридика да са върне помежду живытѣ. Азъ съмъ подостойнъ за състраданіе отъ Орфея; защото моята загуба е поголѣма. Кой може да сравни една млада дѣвица, подобна на сто други, съ мѣдраго Одиссея на когото сичката Гърція са чуди? Да идж! Да умрж, ако трѣба! Защо да са боиж отъ смъртѣта когато теглиж толкози въ живота? О Плутоне! О Прозерпино! Азъ екоро ще познаиж ако сте толкози немилостивы колкото вы казватъ! О мой татко! слѣдъ като обиколихъ напразно земитѣ и моретата за да вы намѣриж, наконецъ азъ отивамъ да видж ако не сте въ мрачното жилище на умрѣлытѣ. Ако боговетѣ ми забранятъ да вы имамъ на земята и на свѣтлината на слънцето, може бы да не ми забранижтъ да видж поне сѣнката ви въ царството на нощта.“

Като говоряше тѣзи думы, Телѣмахъ обливаше лѣгло то си съ сълзы: слѣдъ малко той ставаше, и търсеше, съ свѣтлината, да облегчи огненната скѣрбъ която му причинявахж тѣзы сѣнища; но тя приличаше на стрѣла която бѣ са забила въ сърцето му, и която той носеше насѣкждѣ въ себеси.

Въ тѣзи си мжка той са рѣши да слѣзе въ андъ отъ едно прочуто мѣсто което не бѣше далечъ отъ стана; то са наричаше Ахеронтія, защото въ туй мѣсто имаше една ужасна пещера, отъ дѣто са слѣзваше на брѣговетѣ на Ахеронъ, рѣка, въ името на която самытѣ богове са бояхж да са закѣлижтъ. Градѣтъ бѣше поставенъ връху една канара, като гнѣздо на едно високо дърво. У полытѣ ѣ са намѣрваше пещерата, до която боязливытѣ смъртны не смѣяхж да са доближжтъ; пастыритѣ пазяхж да отдалечаватъ стадата си отъ нея. Сърнытѣ испаренія на Стигійското блато, които излѣзвахж непрестанно отъ този трапъ, заразявахж въздуха. Наоколо не растѣше нито трѣва нито цвѣтъя; тамъ никога не са осѣщахж сладкытѣ зефиры, нито новороденцытѣ прелести на пролѣтъта, нито богатытѣ дарове на